

#LAATSTEVLOG

Carry Slee

#LaatsteVlog

www.carryslee.nl

© Carry Slee 2017

© Omslagbeeld shutterstock: georgije; areporter

Omslagontwerp Caren Limpens

Typografie: Crius Group, Hulshout

Foto Carry Slee © Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 3937 7

ISBN 978 90 488 3938 4 (e-book)

NUR 284

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Roos kijkt ongeduldig naar Femke, die in de aula bij de koffieauto-maat met Jesse staat te praten. Ze wil naar hen toe gaan, maar weet niet of ze hen wel kan storen, want het gesprek ziet er heel serieus uit. Een eindje bij hen vandaan gaat ze zitten en ze haalt haar tablet uit haar rugzak. Als ze dan toch moet wachten, dan kan ze mooi even haar Instagram-account checken. Roos bekijkt de foto die ze gisteravond heeft gepost. Chill! Al meer likes dan bij de vorige foto. Jammer genoeg heeft ze vandaag geen tijd om nog meer te posten. Ze moeten taarten bakken. Misschien hebben ze er nog wel meer bestellingen bijgekregen vanochtend. Roos checkt haar mail. Zie je wel, nog een bestelling. Dat zijn al drie taarten! Femke moet nu wel opschieten.

De deur van de aula gaat open. Gijs staat in de deuropening. Hij kijkt naar Femke. Wat een timing! Femke pakt Jesse vast en geeft hem een knuffel. Roos schrikt van Gijs' kwade gezicht. Zal ze naar hem toe gaan en zeggen dat het niet is wat hij denkt? Femke is niet verliefd op Jesse, ze zijn gewoon vrienden. Maar Gijs draait zich om en loopt woedend weg. Laat maar, denkt Roos. Femke lost het wel weer op. Ze hebben wel vaker ruzie. Als het niet om Jesse is, dan gaat het wel ergens anders over.

Roos kijkt weer naar haar telefoon. Als ze ziet hoe laat het is, schrikt ze. Nu moet Femke toch echt komen, anders krijgen ze de bestellingen nooit af. Net op het moment dat Roos haar vriendin wil waarschuwen, geeft Femke Jesse een kus en komt naar haar toe. 'Hèhè,' verzucht Roos.

‘Sorry!’ Femke wacht tot Jesse de deur van de aula achter zich dichtdoet. ‘Ik moest echt even naar Jesse luisteren. Hij was zo zielig. Hij is toch al tijden op een of andere Anne van atletiek? Gisteren zag hij haar in het park zitten. Nu moet ik eindelijk verkering aan haar vragen, dacht hij. Hij ging naast haar staan en nog geen minuut later kwam er een jongen naar haar toe. Ze kusten elkaar. En toen stelde zij hem voor als haar vriendje.’

‘Ah, wat zielig voor Jesse. Hij praat al weken over haar.’

‘Hij denkt dat ze niet met hem wil omdat hij rood haar heeft.’

‘Wat heb je gezegd?’

‘Dat het onzin is natuurlijk. En dat hij maar niet moet treuren. Zo’n lieve leuke boy als jij vindt heus wel iemand, zei ik. Het hielp wel, maar voorlopig wil hij niet meer verliefd worden.’

‘Dat gevoel ken ik,’ zegt Roos. Zelf is ze heel lang verliefd op Noud geweest. Ze heeft hem uit haar hoofd gezet, want Noud gaat met Sara. Hij ziet haar niet eens staan. ‘We moeten wel opschieten, Fem,’ zegt ze. ‘Weet je hoeveel bestellingen we hebben? Drie!’

‘Help!’ zegt Femke. ‘Ik was die hele taarten vergeten. We gaan.’

Ze lopen samen de aula uit. Femke kijkt op haar mobiel. ‘Yes! Mijn liefde.’

Ze geeft een gil als ze de app leest. Geschrokken kijkt ze Roos aan. ‘Hij heeft het uitgemaakt. Er zit een foto bij van Jesse en mij. Hij heeft ons gewoon bespioneerd. Ik wist niet eens dat hij in de aula was. Wat is dit voor iets belachelijks?’

‘Ik zag dat hij naar jullie keek,’ zegt Roos. ‘Maar ik heb niet gezien dat hij een foto nam.’

‘Wat is die gast toch wantrouwig. Ik heb al zo vaak gezegd dat er niets is tussen Jesse en mij. Ik ga hem echt niet vertellen dat Jesse liefdesverdriet heeft. Als Jesse wil dat Gijs het weet, dan vertelt hij het zelf wel. Dit is toch gewoon te gek voor woorden! Hij moet me gewoon vertrouwen. Waar slaat dit nou op? Weer een crazy actie van die gast.’ Femke appt hem terug.

‘Wat heb je gezegd?’

‘Dat ik niks met Jesse heb. Nou ja! Weet je wat hij terug appt? *Ik heb niks meer met jou*, wat moet ik hier nou mee? Was ik maar niet zo verliefd op die gast. Ik wil hem helemaal niet kwijt.’

Roos kijkt naar Femkes verdrietige gezicht. ‘Het komt wel weer goed.’ En ze slaat een arm om haar vriendin heen.

*

Noud kijkt naar Gijs, die naast hem komt fietsen. ‘We hebben vanmiddag heel wat te doen,’ zegt Gijs.

‘Ja, dat klopt. We gaan een filmpje bij jou kijken, toch?’

‘Ik heb vanmiddag eerst een andere missie. Ik ga alle shit die ik van Femke heb gekregen verbranden. Alles moet in de hens.’

‘Is het weer zover?’ vraagt Noud.

‘Ja, het is uit, maar nu voorgoed. Dit komt nooit meer goed. Weet jij dat ze me al die tijd heeft belazerd met Jesse? Zogenaamd gewoon vrienden. Kijk zelf maar, is dat vriendschap?’ Hij wacht voor het verkeerslicht en duwt Noud de foto onder zijn neus. ‘En ik, sukkel, heb het gewoon laten gebeuren.’

‘Tja, dat ziet er wel erg intiem uit.’ Noud geeft de mobiel terug. ‘Maar of nu alles in de fik moet? Wie weet komt het nog goed.’

‘Bullshit! Ik wil niks meer met haar te maken hebben. En Jesse is ook nog niet van me af. Lekkere vriend is dat, zeg! De hele zoi die ik van haar heb gekregen gaat in de fik. Pas als alles weg is en er geen spoor meer van Femke te bekennen is in mijn huis, dan gaan we een film kijken, oké?’

Noud zucht. Hij vindt het wel een beetje erg rigoureuus, maar hij kent zijn vriend. Hij kan hem toch niet tegenhouden. Gijs reageert altijd zo heftig. Hij denkt aan Sara. Zou hij haar spullen verbranden als ze ruzie zouden hebben? Nee, dat is niks voor hem. Ze hebben ook niet zo vaak ruzie. Vergeleken met die knipperlichtrelatie van Gijs en Femke stellen de ruzietjes van hen niks voor. Hij heeft mazzel dat hij Sara heeft gekregen. Op school zaten meer gasten achter haar aan.

Zodra ze het erf van Gijs' huis oprijden komt Max aangerend. Hij springt eerst tegen Gijs op. Daarna rent hij naar Noud. Noud is dol op de herder. Hij zet zijn fiets neer en zoekt een stok. De hond wacht kwispelstaartend tot Noud de stok wegslingert.

Max rent achter de stok aan, pakt hem en legt hem weer voor Noud neer.

'Komt er nog wat van?' roept Gijs door het open raam. 'Je lijkt wel zo'n hondengek, man.'

Noud kijkt naar zijn vriend. Hij weet wel wat voor bui Gijs heeft. Dat kan nog gezellig worden vanmiddag. En weer gooit hij de stok voor Max weg.

'Als je me toch niet helpt, dan kun je beter oprotten.' Gijs trekt het raam dicht.

'Sorry, Max,' zegt Noud. 'De baas is chagrijnig.' Hij loopt naar binnen.

Gijs geeft zijn mobiel aan Noud. 'Jij wist alle sms'jes, apps en mails van die trut.'

'Ja, lekker zeg.' Noud legt de mobiel op tafel. 'Dat doe je zelf maar. Als het weer aan is, dan krijg ik de schuld. Nee gast, ik wil je wel helpen, maar ik ben niet gek.'

'Wat nou als het weer aan is? Je hebt me toch wel gehoord? Het gaat nooit meer aan. Oké, ik wis die troep later wel. We gaan naar boven.'

'Zeg maar wat er moet gebeuren,' zegt Noud als ze op Gijs' kamer zijn.

Gijs rukt de poster van de muur die boven zijn bed hangt en maakt er een prop van. 'Zo, dat is een.'

'Zonde, man. Die foto is supervet.'

'Heel jammer, maar niets moet me meer aan die trut herinneren. De poster bij het raam gaat er ook af. Ik weet nog wat ze zei, ze had er heel lang naar gezocht. Dat deed ze voor niemand, alleen voor mij, omdat ze zo verliefd op mij was. Gadverdamme, die trut.' En hij scheurt de andere poster ook van de muur. Hij trekt de la van

zijn bureau open. ‘Hier!’ Hij houdt een stapel brieven op. ‘Met de handgeschreven liefdesbrieven, blèèèh!’

‘Waar gaan we dat verbranden?’ vraagt Noud.

‘Hier natuurlijk.’ Gijs pakt de metalen prullenbak onder zijn bureau vandaan. ‘Hierin maken we vuur.’ Hij loopt zijn kamer uit.

‘Wat ga je doen?’ vraagt Noud.

‘Een aanmaakblokje van de open haard halen. In mijn kast liggen die achterlijke kaarten die ze me heeft gestuurd. Ook zoiets hysterisch. Elke maand dat we verkering hadden kreeg ik een kaart. Volgeschreven met allemaal vuile leugens.’

Noud doet de kast open. Hij hoort zijn vriend de trap af bonken. Het is goed mis. Hij heeft hem vaak kwaad gezien als ze ruzie hadden, maar nooit zo erg als nu. Hij pakt het stapeltje kaarten. Van Sara heeft hij met Valentijnsdag ook een kaart gekregen. Hij denkt niet dat hij die weggooit als het uit is. Ach, waarom zou het uitgaan?

‘Zo gaat het lekker fikken.’ Gijs gooit het aanmaakblokje in de prullenbak en steekt het aan. Het vuur vlamt meteen op. Hij gooit de posters erop en daarna de stapel brieven. Het vuur knettert. ‘Nou, trut, daar ga je. Gooi jij de kaarten er zo op, ik ga naar zolder. Daar liggen die rare T-shirts die ze voor me heeft bedrukt. Ook zoiets mafs. Wie gaat daar nou mee lopen? Belachelijke teksten. I LOVE YOU, DARLING. Ja hoor, ik heb gezien hoeveel ze om me geeft.’

Gijs zit al op zolder. Noud kijkt naar het vuur. De vlammen slaan uit de prullenbak. Ze raken bijna het gordijn. Dat gaat niet goed, denkt hij. Hij moet het vuur doven, maar waarmee? Hij grijpt het kussen en duwt het op het vuur, maar het kussen begint ook te fikken. Shit! Water! Hij rent de kamer uit. ‘Kom naar beneden!’ roept hij naar zolder. ‘Het fikt te erg!’

‘Doof het dan!’ snauwt Gijs.

Noud rent de trap af door de keuken naar buiten. Max legt zijn bal voor hem neer. ‘Ik heb nu geen tijd, Max.’ Noud rent naar de schuur. Emmers! denkt hij. Van de stress ziet hij ze niet. Waar staan die klote-emmers? Paniekerig glijden zijn ogen door de schuur. Ein-

delijk ziet hij ze. Hij rent terug naar het huis. In de keuken vult hij de emmers met water. Wat duurt dat lang voor ze vol zijn! Met de emmers vol water gaat hij de trap op. Maar op de overloop blijft hij staan. De kamer fikt en de overloop staat vol rook. Hij moet ervan hoesten. Zijn ogen beginnen te tranen en de hitte slaat tegen zijn gezicht.

‘Gijs!’ roept hij naar zolder, maar hij krijgt geen antwoord. De zoldertrap staat vol zwarte rook. Gijs is boven. Hij weet dat er maar één ding is dat hij moet doen: de zoldertrap opgaan en Gijs redden. Hoestend kijkt hij naar de zwarte rook die steeds dikker wordt en nu ook de hele gang vult. Hij heeft het gevoel alsof hij geen lucht krijgt. In paniek draait hij zich om en rent de trap af naar buiten. ‘Help! Brand!!!’ Hij rent om het huis heen. ‘Brand!’ Hij ziet de vlammen uit het bovenraam komen. De buurjongen komt aangerend.

‘Gijs is op zolder,’ roept Noud half huilend.

‘Bel de brandweer.’

De buurjongen duwt zijn mobiel in Nouds hand en rent de trap op.

Trillend belt Noud de brandweer. Maar blijkbaar is er al door iemand gebeld. Met loeiende sirenes rijdt de brandweerwagen de straat in. Terwijl ze de slangen uitrollen ziet Noud de buurjongen naar buiten komen met Gijs in zijn armen. Hij legt hem op zijn rug in het gras. Noud wordt lijkkbleek. Gijs zal toch niet... Noud buigt zich over Gijs heen. Hij ziet dat hij ademt.

Hoestend komt Gijs bij.

‘Gaat het, gast?’ vraagt zijn buurjongen. ‘Dat was op het nippertje.’

‘Gaan we het redden?’ Femke kijkt naar Roos, die bezig is met het garneren van de taart. ‘Zal ik je nog even helpen?’

‘Nee, dank je,’ zegt Roos lachend. Femke kan haar hoofd er niet bij houden. Ze is veel te veel in de war doordat het opeens uit is met Gijs. Net heeft ze een hele taart uit haar handen laten vallen. Roos kon helemaal opnieuw beginnen.

‘Als we het niet redden is het mijn schuld,’ zegt Femke. ‘Sorry Roos, maar ik ben er kapot van. Wie maakt het nou zomaar uit? We hebben al een jaar verkering. Gisteren kreeg ik nog een appje dat hij heel verliefd op me was en nu dit.’

Roos laat Femke maar praten. Ze kent dit gedoe wel, het is al zo vaak uit geweest. Ze vindt het naar voor Femke, maar als zij nu helemaal in het verdriet van haar vriendin meegaat, komt er niets van de taarten terecht. En de klanten wachten wel op hun bestelling. Ze kijkt op de klok, ze heeft nog een kwartier en dan moeten ze de taarten wegbrengen. Het zweet staat op haar voorhoofd.

‘Ik voel me net *Heel Holland Bakt*,’ zegt Roos lachend. ‘Dan zie je iedereen ook altijd jagen om het op tijd af te krijgen.’

‘Ik pik het niet.’ Femke loopt door de keuken heen en weer. ‘Ik laat me niet zomaar aan de kant zetten, alleen maar door een waanidee in zijn kop. Dat vind jij toch ook? Jij vindt toch ook dat ik dit niet moet pikken?’

‘Wacht even, Fem, we praten er straks over.’ Roos stopt een taart in de doos.

Maar Femke gaat onverminderd door. ‘Hij is gewoon heel ja-

loers, zelf ben ik helemaal niet zo. Ik snap niet waarom hij mij niet vertrouwt?’

‘Yes! We hebben het gered.’ Roos kijkt zuchtend naar de drie dozen die klaarstaan op het aanrecht. ‘Kom op, we gaan ze rondbrengen.’

‘Ik heb mijn besluit genomen,’ zegt Femke beslist. ‘Ik pik het niet. Ik ga naar hem toe.’

‘We gaan eerst de taarten bezorgen,’ zegt Roos.

‘Oké, je bent een topper. Deze keer mag jij al het geld hebben. Ik heb er niks aan gedaan.’

‘O nee,’ zegt Roos beslist. ‘We delen het bedrag. Een andere keer moet jij het misschien alleen doen.’

Buiten zet Roos de taarten in haar bak voor op de fiets. Ze had niet gedacht dat ze ze op tijd af zou krijgen. Drie taarten hebben ze vandaag verkocht, dat is toch mooi vijfenveertig euro. Het is eigenlijk begonnen als hobby. Roos kent Femke al heel lang, vanaf de basisschool. Elke woensdagmiddag bakten ze taarten. Ze werden steeds mooier en lekkerder. Femke bedacht het ineens: we kunnen een handeltje beginnen, en dat hebben ze gedaan. Roos kijkt naar Femke, die naast haar rijdt en de hele weg over Gijs praat. Wat is het toch lastig tussen die twee.

‘Jij mag de taarten afgeven,’ zegt Roos. Ze komen in de buurt van Gijs’ huis. Roos ziet Femke wel kijken, maar ze wil eerst de andere twee taarten ook wegbrengen.

‘Wil je nog steeds naar Gijs?’ vraagt Roos als ze de laatste taart hebben bezorgd.

‘Natuurlijk, ik laat het er niet bij zitten,’ zegt Femke en ze slaat rechts af.

Ze zien het al als ze bij het pleintje zijn. Uit de straat erachter komt rook. En er hangt een brandlucht. Nietsvermoedend rijden ze de straat van Gijs in. Femke trapt van schrik op haar rem. Roos ziet het ook. Het huis van Gijs is voor een deel afgebrand. Ze rijden verder en zetten hun fiets neer. De brandweer is klaar met blussen. Femke wijst naar Noud, die met een politieagent in gesprek is. Ze

kijkt rond, de halve buurt is uitgelopen, maar Gijs ziet ze niet. De buurvrouw kijkt haar aan. 'Is het niet verschrikkelijk, die jongen heeft gewoon met vuur zitten knoeien op zijn kamer. Je vraagt je af hoe oud hij is.'

'Weet u waar Gijs is?' vraagt Femke.

'Kind, weet je dat niet? Die ligt in het ziekenhuis, hij was bijna gestikt.'

'Wát?' Femke wordt bleek. Ze kijkt Roos aan. 'Hoor je dat? Gijs ligt in het ziekenhuis!' Net op dat moment draait de politieagent zich om. Ze stappen op Noud af. 'Noud, wat is er gebeurd? Was jij erbij?' Noud knikt.

'Wat is er gebeurd?' vraagt Femke. Noud bijt op zijn lip.

'Weet ik veel,' zegt hij. 'Hoe moet ik dat nou weten?'

'Je kunt toch wel zeggen wat er is gebeurd?'

Hij schudt zijn hoofd en loopt naar zijn fiets.

'Hij moest huilen,' zegt Roos, 'zag je dat niet? Er stonden tranen in zijn ogen. Die gast is in shock.'

'Geweldig, hè? Zo'n jonge knul die zijn leven heeft gewaagd,' horen ze een vrouw naast zich zeggen. 'Gijs mag hem wel dankbaar zijn.'

Femke kijkt Roos aan. 'Hoor je dat? Noud heeft Gijs gered!'

'Logisch dat hij in de war is.'

'Die gast is een held,' zegt Femke. 'Ik snap wel dat jij verliefd op hem bent geweest. Dat moet je wel durven hoor, hij is dat brandende huis binnengegaan. Misschien moest hij wel door de vlammen heen. Wat een kanjer!' Ze kijken naar de bovenverdieping, die helemaal is uitgebrand. 'Gijs' kamer is helemaal weg,' zegt Femke. 'Wat een gek idee, ik ben daar zo vaak geweest en nu is er niks meer van zijn kamer over. De posters die ik hem heb gegeven, mijn foto, het is allemaal weg. Dat vind ik wel erg, hoor.'

'Wat denk je van Gijs en zijn ouders. Ze kunnen daar niet eens meer wonen,' zegt Roos.

Femke kijkt om zich heen of ze Noud ziet, maar ze ziet hem nergens.

‘Als je Noud zoekt, die rijdt daar.’

Femke wil hem roepen.

‘Laat hem maar,’ zegt Roos. ‘Hij kan het nu niet aan om erover te praten.’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat hij een held is.’

‘Stuur hem een appje,’ zegt Roos.

‘Hoe zal het met Gijs zijn?’ zegt Femke. ‘Die schat ligt in het ziekenhuis. Zal ik naar hem toe gaan?’

‘Dat zou ik niet doen,’ zegt Roos. ‘Hij is kwaad op je. Bel gewoon vanavond naar zijn ouders en vraag hoe het is. Als hij uit het ziekenhuis mag, kun je altijd nog naar hem toe gaan.’

Femke kijkt zuchtend naar de uitgebrande kamer van Gijs.

‘Oké,’ zegt Roos. ‘Ik heb trek in een cola. Ik trakteer, goed?’

Tien minuten later gaan ze samen hun stamkroeg Het Feestje binnen. Bij de pooltafel zien ze Jesse en Sara. Aan een ander tafeltje zitten nog een paar jongens en meisjes uit hun klas.

‘Jullie zitten hier alsof er niks is gebeurd,’ begint Femke meteen. De anderen komen om hen heen staan. ‘Weten jullie het echt niet?’ vraagt Femke. ‘De hele bovenverdieping van Gijs’ huis is in de hens gegaan. Ga maar kijken, wij komen er net vandaan. Gijs is met loeiende sirenes naar het ziekenhuis gebracht. Hij was bedwelmd door de rook.’

‘Hoe kan dat?’

‘Gijs heeft een fikkie gestookt op zijn kamer. Tenminste, dat is wat we gehoord hebben.’

‘Die is gek!’ zegt een jongen uit hun klas.

‘Weet je wie hem heeft gered?’ Femke kijkt Sara aan. ‘Jouw lover! Noud is een held. Ik ben echt super trots op hem. Hij heeft Gijs gered. Ik denk dat hij net op tijd langskwam.’

‘Daar wisten we niks van,’ zegt Jesse. ‘Ik sta hier nietsvermoedend te poolen. My god! Wat een held is Noud.’

‘Je zult wel trots zijn,’ zegt Roos tegen Sara. Ze probeert zo gewoon mogelijk te doen. Ze hoeven niet te weten dat zij ook verkering met Noud had willen hebben.

‘Ik ga meteen naar mijn held toe.’ Sara belt Noud.

‘Hij neemt niet op,’ zegt ze. ‘Misschien is hij wel bij Gijs in het ziekenhuis.’

‘Kom op, we gaan kijken naar het huis van die mafkees,’ zegt Jesse. ‘Wie stookt er nou een fikkie op zijn kamer?!’

3

Noud fietst maar wat rond. Hij wilde niet bij het afgebrande huis blijven, maar naar huis wil hij ook niet. Hij baalt van zichzelf. Het is net een nachtmerrie wat er is gebeurd. Hij kan nog steeds niet begrijpen dat hij niet naar boven is gegaan om Gijs te redden. Hij heeft Gijs gewoon laten liggen, bewusteloos. Als de buurjongen niet zo snel was geweest, dan was zijn vriend er niet meer geweest. Hij rijdt door het park. Bij de grote vijver legt hij zijn fiets neer en gaat bij het water zitten. Dit had hij nooit van zichzelf gedacht, dat hij zo'n lafaard is. Hij kan wel kotsen van zichzelf. Hoe moet hij dit ooit goedmaken met Gijs? Een fijne vriend, hoor, die je zo laat barsten. Als hij dit verhaal van een ander had gehoord, dan zou hij het zo'n enorme eikel vinden dat hij niets meer met hem te maken zou willen hebben. En die eikel is hij nu zelf. Wat zal Gijs zeggen? Wat zullen de anderen zeggen? En Sara? Morgen moet hij naar school, de hele school zal over hem praten. Iedereen zal op hem neerkijken. Hij kan zich niet verstoppen, hij moet naar Gijs toe en zeggen dat het hem spijt. Hij kijkt op zijn mobiel, het ene appje na het andere stroomt binnen. *Je bent mijn held!* schrijft Sara. *Vette actie*, schrijft Jesse. Er zijn nog minstens tien andere apps, hij wil ze niet lezen. Ze denken allemaal dat hij Gijs heeft gered. Nu nog wel, totdat ze horen wat er echt is gebeurd. My god! Noud slaat zijn handen voor zijn gezicht. Hij heeft het gevoel dat hij moet janken, schreeuwen, maar wat schiet hij daarmee op? In een paar *fucking* seconden heeft hij zijn hele mooie leventje verpest. Straks gaan ze naar Gijs en dan krijgen ze de waarheid te horen. Hij moet naar Gijs toe, hij moet

de eerste zijn die hem spreekt. Noud springt op, stapt op zijn fiets en rijdt richting ziekenhuis.

‘Wat kan ik voor je doen?’ De dame achter de balie kijkt hem vragend aan.

‘Mijn vriend is vanmiddag naar het ziekenhuis gebracht. Gijs de Bruin. Ik wil hem graag opzoeken.’

De vrouw kijkt in de computer. ‘Hier heb ik hem. Gijs de Bruin. Even informeren of het al zover is. Is Gijs de Bruin al op de afdeling of zijn ze nog met hem bezig? Dank je wel. Ze hebben hem net naar de vierde verdieping gebracht. Maar het is nu geen bezoektijd, of ben je familie?’

‘Ja, ik ben familie,’ zegt Noud.

‘Vierde verdieping kamer 36,’ zegt de vrouw. ‘Als je de rode lijn volgt, dan kom je bij de trap.’

‘Dank u wel.’ Noud loopt door het ziekenhuis. Ineens bedenkt hij dat Femke weleens bij Gijs’ bed kan zitten. Wat doet hij dan? Gaat hij dan toch naar binnen? Met twee treden tegelijk rent hij de trappen op. Hij loopt de gang in. De deur van kamer 36 staat open. Hij kijkt naar binnen en ziet zijn vriend in het bed bij het raam liggen. Gelukkig, er is niemand bij hem. ‘Hé gast,’ zegt hij. Noud kijkt Gijs aan. Nu ziet hij pas de brandwonden in zijn hals. Daar ligt zijn vriend, het had maar een haartje gescheeld of... ‘Gijs, sorry, ik durfde de trap niet op, ik vind het zelf ook klote.’ De tranen stromen over zijn wangen.

‘Relax, man,’ zegt Gijs. ‘Ik weet het wel, je wilde van me af, maar je ziet, het is niet gelukt. Laat die gast maar afbranden, dacht je natuurlijk.’ Gijs lacht.

Echt Gijs, denkt Noud, hij maakt altijd geintjes over moeilijke dingen. Meestal liggen ze dan samen in een deuk, maar nu kan hij niet lachen. ‘Ik baal zo van mezelf,’ zegt hij door zijn tranen heen. ‘Je bent mijn beste vriend, ik snap er zelf ook niks van. Ik had de trap op moeten rennen. Gijs, je moet me geloven, ik haat mezelf.’

En het ergste is nog dat iedereen denkt dat ik jou gered heb. Wat zullen ze zeggen? Of weten ze het al?’

‘Nee,’ zegt Gijs. ‘Behalve mijn ouders is hier nog niemand geweest. Ik mag waarschijnlijk morgen naar huis. Ze hebben longfoto’s gemaakt. Als de uitslag goed is, mag ik morgen weg.’

‘En die brandwonden?’

‘Dat stelt niks voor,’ zegt Gijs. ‘Staat wel stoer, vind je niet? Eh... wat ik nog wil vragen. Weet Femke wat er is gebeurd?’

‘Ja,’ zegt Noud. ‘Ze stond bij je huis. Ze wist niks van de brand. Ik weet ook niet wat ze kwam doen.’

Een verpleegkundige komt binnen. ‘Het is geen bezoekuur,’ zegt ze. ‘Ik moet je wegsturen. De mensen op de zaal moeten rusten.’

‘Dan ga ik maar,’ zegt Noud. Hij geeft zijn vriend een boks en loopt weg. Bij de deur draait hij zich om. ‘Gijs, wil je niemand vertellen van mij, op school, bedoel ik, onze vrienden. Ik bedoel, ze hoeven niet te weten...’

‘Ga nou maar,’ zegt Gijs. ‘Jij hebt mij gered! Ik heb mijn leven aan jou te danken,’ zegt hij lachend.

Opgelucht zit Noud op de fiets. Fijn dat zijn vriend hem beschermt. Nu hoeft hij tenminste niet bang te zijn dat iedereen hem een loser vindt. Maar het nare gevoel blijft. Hij fietst naar huis en gaat zijn kamer binnen. Hij kijkt in de spiegel boven de wasbak naar zijn eigen gezicht. Nog nooit heeft hij met zoveel afkeer naar zichzelf gekeken als nu. Hier staat een grote loser, denkt hij. Hij gaat achter zijn bureau zitten en probeert zich op zijn huiswerk te concentreren, maar na een paar minuten slaat hij zijn boek dicht. Hij loopt door zijn kamer heen en weer. Wat moet hij? Hij weet zich geen raad met zichzelf. Hij zet muziek op, maar halverwege het eerste nummer zet hij de muziek weer uit. Hij gaat op zijn bed zitten en staart somber voor zich uit. Zijn mobiel gaat, het is Sara, maar hij neemt niet op. Hij wil niemand spreken. Hij weet niet hoelang hij daar zit op zijn bed als hij onder zijn raam de stem van Sara hoort. Er wordt

aangebeld, maar hij doet niet open. Sara is al lang weer weg als hij eindelijk door het raam kijkt. En dan ziet hij wat er onder zijn raam op de stoep is geschreven: *NOUD IS MIJN SUPERHELD!* staat er met grote krijtletters. Eronder staat een hart met SARA erin. Noud staat nog steeds voor het raam als zijn vader binnenkomt.

‘Hoezo Noud is een superheld?’ Noud draait zich met een ruk om. ‘Hoe komt ze daar nou weer bij?’

Hij weet het, denkt Noud. Mijn vader weet dat ik Gijs heb laten barsten.

‘Pap, ik vind het zelf ook heel erg,’ zegt hij. ‘Ik weet niet hoe het heeft kunnen gebeuren. Echt, ik meen het.’ Hij wil vertellen hoe erg hij het van zichzelf vindt, maar zijn vader valt hem in de rede.

‘Hoe hebben jullie het in je kop gehaald om een fikkie te stoken in huis. De hele bovenverdieping is afgebrand,’ raast hij. ‘Zijn jullie helemaal gek geworden?! De politie heeft mij gebeld, ik kon het gewoon niet geloven. Stapelgek zijn jullie. En dat noemt jou vriendinnetje heldhaftig? Belachelijk is het. Weet je wel hoeveel schade jullie hebben aangericht? Ik ben gelukkig WA verzekerd, anders hadden we nu een enorme schuld gehad. Maar buiten het geld om, dat hele gezin is voorlopig hun huis kwijt.’

‘Sorry, pap, je hebt gelijk, het had niet mogen gebeuren.’

Hij kijkt naar zijn vader. Zijn gezicht staat al iets minder kwaad.

‘Nou ja,’ zegt zijn vader. ‘Het had veel erger kunnen zijn, moeten we maar denken. Het is gelukkig nog goed afgelopen.’

*

Terwijl Femke twee cola bestelt, kijkt Roos op haar Instagram-account.

‘Wauw!’ zegt ze hardop. Femke zet de cola neer. ‘Hoeveel likes heb je erbij?’ vraagt ze.

‘Bijna honderd.’

‘Vet! Sinds gisteravond?’ vraagt Femke.

Roos knikt. ‘In totaal heb ik 175 likes meer dan de vorige keer.’ Femke kijkt naar de foto. ‘Hij is ook wel supervet, Roos. Spannend dat het er steeds meer worden!’

Roos vindt het zelf ook geweldig. Maar het fijnste is nog dat ze doet waar ze helemaal gek van is: foto’s bewerken, haar grote passie!

Femke neemt een slok van haar cola. Ze kijkt naar haar vriendin. ‘Ik zie het wel aan je gezicht, je bent stiekem aan het werk. Vertel op, wat voor idee heb je. Ik help je.’

Roos glimlacht. ‘Nou, luister, ineens zie ik mezelf aan deze tafel zitten, op elke stoel, in een andere pose.’

Roos haalt haar fototoestel tevoorschijn. Dan gaat ze op een van de stoelen zitten met haar hoofd heel relaxed naar achteren, alsof ze in de zon zit op een terras. Daarna maakt ze een foto met haar mobiel aan haar oor. Een waarop ze een beetje verveeld kijkt, gapend. Bij de volgende foto stift ze haar lippen. Nog drie verschillende poses neemt ze aan.

‘Dit is het,’ zegt ze.

‘Hoe ga je het bewerken?’ vraagt Femke. ‘Zet je er een strand achter?’

‘Nee,’ zegt Roos. ‘Vandaag is de dag van het vuur. Ik laat vlammen uit de tafel komen. En om me heen en achter me moet alles in de fik staan.’

‘Chill!’ zegt Femke. ‘Je bent echt supergoed.’ Ze kijkt naar Roos, die haar fototoestel opbergt. ‘Nu wil je zeker naar huis, ik ken je wel, je wilt aan het werk.’

‘Goed geraten.’ Roos staat op, loopt naar de bar en betaalt.

Twintig minuten later fietst Roos haar straat in. Haar moeder is nog niet thuis, ze ziet alleen de auto van Chris staan. Dat is ook zo, haar moeder heeft late dienst vandaag. Ze werkt in het ziekenhuis op de Spoedeisende Hulp, ze heeft variabele werktijden. Chris is er dus wel al. Dat vindt ze ook gezellig. Ze mag de vriend van haar moeder graag. Hij woont alweer twee jaar bij hen. En hij is fan van haar foto’s.

Soms vraagt ze zich af wat haar vader ervan gevonden zou hebben. Hij was beeldhouwer. Roos kan zich niet meer zoveel van hem herinneren. Ze was twee toen hij stierf. Op een plein in Den Haag staat een beeld dat haar vader heeft gemaakt van haar moeder en haar toen ze nog een baby was. Heel soms gaat Roos daarnaartoe. Chris is daar ook heel lief in, hij heeft haar een keer gebracht. Ze heeft geluk met hem, de vorige vriend van haar moeder vond ze een loser. Ze heeft alleen pech dat ze Susan niet mag. Tenminste, nu niet meer. Toen Roos hoorde dat Chris een dochter had die net zo oud was als zij, leek het haar superleuk. Ze zag al voor zich wat ze allemaal samen konden doen. En in het begin ging het ook zo. Eens in de twee weken logeert Susan een weekend bij hen. Eerst vond Roos het jammer wanneer Susan op zondagavond wegging, maar nu is ze blij wanneer ze is opgehoepeld. Dat zegt ze niet tegen Chris. Hij heeft de laatste tijd toch al vaak zorgen om Susan.

De eerste tijd was Susan hartstikke aardig. Ze gingen soms samen naar de film en ze leenden elkaars boeken. Susan gaf vorig jaar een slaapfeestje bij haar moeder thuis en toen nodigde ze Roos ook uit. Maar het laatste halfjaar is ze totaal veranderd. Misschien was ze altijd al zo, maar deed ze zich heel aardig voor. Ze snauwt haar vaak af. Dat deed ze daarvoor nooit. Ze leende ook weleens kleren van Susan. Susan heeft veel meer kleren dan zij. 'Prima hoor,' zei Susan altijd. 'Je mag het gewoon pakken als je wilt.' Maar toen ze laatst vroeg of ze haar rode truitje mocht lenen, viel ze tegen haar uit. 'Je hebt toch zelf kleren, wat moet je toch de hele tijd?' Ze noemde haar 'een parasiet'.

Roos zet haar fiets in de schuur en gaat naar binnen.

'Hi!' roept ze. Als ze de kamerdeur opendoet, ziet ze Chris aan de telefoon. Zo te zien is het een ernstig gesprek. Ze laat hem en loopt door naar boven. Ze pakt haar iPad en bekijkt de foto's. Het is een hele serie, keuze genoeg. Ze zoekt de zes beste uit en gaat aan de slag. Ze is zo geconcentreerd bezig dat ze opschrikt van haar mobiel.

'Hi!'

‘Hij mag vanavond al naar huis.’ Femke klinkt opgewonden.

‘Heb je Gijs gesproken?’

‘Nee, zijn moeder. Ik heb gevraagd of hij wilde dat ik langskwam. En wat denk je? Hij wil het hartstikke graag. Ik ga naar het huis van zijn oma, want daar wonen ze voorlopig, in het zomerhuis. Wedden dat het vanavond weer dik aan is? O, ik hoor een piepje, misschien is het Gijs. Ik ga hangen.’

Dit had ze dus al verwacht. Lachend gaat Roos verder met haar werk. Het ziet er echt bizar uit, zoals ze daar zit op de foto, superafwezig en relaxed, terwijl de vlammen om haar heen omhoogschieten. Maar helemaal tevreden is ze nog niet. Het kan nog mooier en ze laat de vlammen die uit de tafel komen haar bijna raken.

‘Mag ik binnenkomen?’ klinkt Chris’ stem op de gang.

‘Prima.’ Ze houdt haar iPad zo dat Chris de foto kan zien.

Chris buigt zich over het beeldscherm heen. ‘Wat heb je nu weer voor intrigerends gemaakt. Kind, wat ben je daar toch goed in. Als ik jou zo bezig zie, moet ik steeds aan Susan denken. Ze schreef verhalen en echt mooi, hoor. Ze heeft talent, dat zei haar leraar Nederlands ook. Maar het laatste halfjaar heeft ze er niet een meer geschreven. Ik weet niet wat er met haar is. Ze rotzooit tegenwoordig maar wat aan. Ik begrijp er niks van. Net had ik de directeur van haar school aan de lijn. Ze waren altijd vol lof over haar en nu zijn er steeds problemen. Of ze heeft gespijbeld, of ze is brutaal geweest in de les. Hij wil dat ik morgen op school kom. Dat belooft niet veel goeds. Ik heb haar moeder ook gesproken, zij maakt zich ook zorgen. Nou ja, ik zal je er niet langer mee vervelen. Jij hebt weer iets moois gemaakt. Wil je thee? Dan haal ik die voor je.’

‘Ik kom zo beneden,’ zegt Roos.

Als Chris weg is, kijkt ze opnieuw naar de foto. Ze houdt er nu mee op. Het heeft geen haast, ze post hem toch pas morgen.